

використовуватися в освітніх установах, які постійно перебувають у взаємодії з підростаючим поколінням та стикаються з різними формами девіантної поведінки серед учнів. В подальших дослідженнях варто звернути увагу, як взаємодіють між собою стилі виховання матері і батька в їхньому суб'єктивному сприйнятті підлітками, чи детермінують вони один одного та як це впливає на розвиток особистості дитини.

Список використаних джерел

1. Калинина О. Г. Значение отца для развития ребенка (на материалах зарубежных исследований) / О. Г. Калинина, А. Б. Холмогорова // Семейная психология и семейная терапия. – 2006. – № 1. – С. 87–99.
2. Лаврентьева М. В. Родительские установки и стили воспитания / М. В. Лаврентьева // Слово. – 2011. – № 18. – С. 16–23.
3. Павлов И. В. Психология отцовства: обзор исследований и некоторые выводы о современном состоянии проблемы / И. В. Павлов // Перинатальная психология и психология родительства. – 2008. – № 4. – С. 78–95.
4. Трифонова Е. В. Влияние семейных отношений на формирование субъективных позиций у детей (на материале исследования семей с разновозрастными и моновозрастными родителями) / Е. В. Трифонова, В. К. Шабельников // Журнал практического психолога. – 2005. – № 6. – С. 149–158.
5. Туманова Е. Н. Семейное неблагополучие как психогенный фактор развития кризисных ситуаций в жизни подростков / Материалы юбилейной конференции / Е. Н. Туманова. – Саратов : Изд-во СГУ, 2001. – С. 77–89.
6. Фурман А. В. Психодіагностика особистісної адаптованості / А. В. Фурман. – Тернопіль : Економічна думка, 2000. – 196 с.
7. Эйдемиллер Э. Психология и психотерапия семьи / Э. Эйдемиллер, В. Юстицкис. – СПб : Питер, 2008. – 672 с.

8. Adams G. Rule compliance and peer sociability: A study of family processes, school-focused parent-child interactions, and children's classroom behavior / G. Adams, B. Ryan, M. Ketschis, L. Keating // Journal of Family Psychology. – 2000, № 14. – P. 237–250.

9. Doliński A. Zachowania młodzieży w sytuacjach społecznych jako transmisja wzorów rodzinnych / A. Doliński. – Kraków : Impuls, 2004. – 315 s.

1. Kalinin O. G. Value for the development of the child's father (on materials of Foreign Studies) / O. G. Kalinin, A. B. Kholmogorova // Family psychology and family therapy. – 2006. – № 1. – P. 87–99.

2. Lavrent'eva M. V. Parent installation and parenting styles / M. V. Lavrent'eva // Slovo. – 2011. – № 18. – P. 16–23.

3. Pavlov I. V. Psychology of fatherhood: a review of studies and by some of the findings about the current status of the problem / I. V. Pavlov // Perinatal Psychology and Psychology of parenthood. – 2008. – № 4. – P. 78–95.

4. Trifonov E. Influence of family relationships on the formation of subjective positions in children (based on studies of families with different age and monovozrastnymi parents) / E. Trifonov, V. K. Shabel'nikov // Journal of Practical Psychology. – 2005. – № 6. – P. 149–158.

5. Tumanova E. N. Family trouble as psychogenic factor in the development of crisis situations in life podroskov / Proceedings of the Jubilee Conference / E. N. Tumanova. – Saratov : SGU, 2001. – P. 77–89.

6. Furman A. V. Psychodiagnostics of personal adaptability / A. V. Furman. – Ternopil : Ekonomichna dumka, 2000. – 196 p.

7. Eidemiller E. Psychology and psychotherapy of family / E. Eidemiller, V. Yustitskis. – St. Petersburg : Peter, 2008. – 672 p.

8. Adams G. Rule compliance and peer sociability: A study of family processes, school-focused parent-child interactions, and children's classroom behavior / G. Adams, B. Ryan, M. Ketschis, L. Keating // Journal of Family Psychology. – 2000, № 14. – P. 237–250.

9. Doliński A. Zachowania młodzieży w sytuacjach społecznych jako transmisja wzorów rodzinnych / A. Doliński. – Kraków : Impuls, 2004. – 315 s.

Надійшла до редколегії 07.02.14

T. Мандзык, студ.

Львовский национальный университет имени Ивана Франко, Львов

ВОСПИТАТЕЛЬНЫЙ СТИЛЬ ОТЦА КАК ФАКТОР СОЦИАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКОЙ АДАПТАЦИИ ПОДРОСТКА

В статье рассматривается проблема воспитательных стилей отца в субъективном восприятии подростками, его значение для формирования социально-психологической адаптированности и доминирующего типа отношения подростка к окружающим в коммуникативной сфере. Подробно проанализированы важность отца в воспитании ребенка и влияние различных моделей его поведения на формирование личностных качеств подростка.

Ключевые слова: стили родительского воспитания, социально-психологическая адаптация, социально-психологическая дезадаптация, типы отношения человека к другим.

T. Mandzyk, student

Ivan Franko National University of Lviv, Lviv

PARENTING STYLE OF FATHER AS A FACTOR OF SOCIO-PSYCHOLOGICAL ADAPTATION OF ADOLESCENTS

The article considers the problem of parenting styles of father in subjective teenagers' perception, its importance for the development of socio-psychological adaptation and the dominant type of teen attitudes toward others in the communication sphere. Also we detailed analyzed the importance of fathers in a child's upbringing and the influence of different models of his behavior on the formation personality traits of adolescents.

Keywords: styles of parenting, socio-psychological adaptation, socio-psychological disadaptation, types of attitude to others.

УДК 159.961

В. Матвеев, д-р філос. наук, доц.
ПВНЗ Університет новітніх технологій, Київ

УКРАЇНСЬКЕ ХАРАКТЕРНИЦТВО ЯК ЕЗОТЕРИЧНА СИСТЕМА САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ

В статті піднімається низка проблем, пов'язаних із самореалізацією особистості, наявність котрої служить підґрунтям для розвитку будь-якої нації. Для відродження і розвитку української національної системи самореалізації особистості автор пропонує звернутися до такого феномену, як козацтво, в той же час вказуючи, що в середині нього завжди спостерігалися ідеологічні протиріччя між звичайним православним козацтвом і так званими характеристиками, які сповідували езотеричну доктрину військової магії, що мала свої витоки в язичницькій релігії. Вказуючи на негативну роль, яку зіграло деовіря на теренах нашої країни, робиться висновок, що подолати цю проблему можна лише через розкриття езотеричного потенціалу як язичництва, так і християнства.

Ключові слова: військова магія, дгарма, козацтво, самореалізація, езотерика, характеристики.

Відомо, що інтерес до особистості людини, особливо до розвитку її індивідуальних здібностей, значно загострюється в кризові або переломні моменти історії, а саме такий момент і переживає зараз Україна, як зрештою й інші країни пострадянського простору. Логіка поступу людства усе більш підводить до думки, що без особистого удосконалення, розвитку своїх резервних здібностей, людина ризикує просто виродитися як вид, перетворитися в досить жалюгідний придаток техніки.

Парадоксальність ситуації полягає в тому, що техніка увесь час удосконалюється (наприклад, той же комп'ютер, що ще 20 років тому здавався вершиною технічної думки, сьогодні вже може викликати лише поблажливу посмішку), що ж стосується вдосконалення людини, то тут ситуація повторюється фактично майже з точністю до навпаки. Багато українських політиків зараз беруть Захід за зразок, з усіма його цінностями і традиціями. Звичайно, Україна – це європейська держава і ми, укра-

інці, повинні бути відповідати тим цінностям і стандартам, яких досягли народи європейських країн. В той же час, треба зважати на те, що саме в країнах з високим технічним потенціалом часто спостерігається заниженість особистісного розвитку людини. Так, популярний російський сатирик М. Задорнов не раз показував, із властивим йому іскрометним гумором, обмеженість американської культури мислення та переваги слов'янської кмітливості.

В країнах Сходу накопичений тисячолітній досвід існування релігійно-філософських систем, які ставлять за мету вирішення проблеми самореалізації особистості в фізичному, моральному та духовному планах. Іншими словами, якщо Захід традиційно йшов шляхом максимального пристосування природи до потреб людства, то Схід – максимального пристосування людини до природи. Реалії сьогодення показують, що ті країни, де є розвинутими системи самореалізації особистості – Китай, Японія, Індія, – більш ефективно вирішують і свої економічні проблеми. Тому немає нічого дивного, що в країнах Заходу, особливо з другої половини ХХ ст., починають захоплюватися східними релігійними системами, або ж просто медитативними практиками цих систем.

В той же час можна зазначити, що майже 3000 років тому в Індії було розроблене поняття дгарми. Вважалося, що кожний народ, кожна варна, кожна людина мають свою дгарму – свій шлях, яким вони мають йти. Якщо ж дгарма не виконується або підміняється чужою, то порушується космічна гармонія. Наш вітчизняний філософ Г. Сковорода розробив концепцію сродної праці, яка, на наш погляд, є цілком співзвучною з даною індійською концепцією. Виходячи з цього, ми не повинні сліпо копіювати чийсь шлях розвитку, навіть якщо він здається нам вельми привабливим, а маємо знайти свій, рідний і неповторний, що відповідає глибинним засадам менталітету українського народу – антеїзму, філософії серця, загостреному інтуїтивно-образному осягненню світу.

Проблема і навіть трагедія нашого народу, на погляд автора, полягає у відсутності національної системи самореалізації особистості, яка б, спираючись на тисячолітній досвід національної традиції, викладала б мудрість віків і мистецтво побудови гармонійних суб'єктно-об'єктних відносин. Такий недолік, без сумніву, гальмує розвиток нашої країни в усіх його напрямках, оскільки історія діє через конкретний морально-духовний зріз окремої особистості і від "якості" нашої свідомості залежить рівень культури нашого життя.

Процеси демократизації в нашій країні, що почалися чверть століття тому, дозволили по новому поглянути на проблеми історії та культури українського народу, де важливе місце завжди займало існування такого феномену, як козацтво. В той же час можна зазначити, що козацтво, на жаль, ніколи не було монолітним утворенням, в середині нього завжди спостерігалися ідеологічні протиріччя між звичайним православним козацтвом і т. зв. характеристиками, які сповідували езотеричну доктрину військової магії, що мала свої витоки в язичницькій релігії.

Один з дослідників характерництва В. Чумаченко в своїй статті "Характерницькі езотеричні практики" вказує, що "кіри (характерники – В. М.) виступали як вчителі з військової справи, уникаючи якихось значних посад, займаючи на щаблях військових звань місця не вище сотника [1]. З цим важко погодитися, оскільки майже всі козацькі гетьмани, кошові отамани і знамениті полковники були "характерниками" (серед них – Дмитро Байда-Вишневецький, Іван Підкова, Самійло Кішка, Северин Наливайко, Петро Сагайдачний, Максим Кривоніс, Дмитро Нечай і найбільший характерник із них – Іван

Сірко). Так, за час свого отаманування з 1659 по 1680 рр. Сірко брав участь у 55 битвах і скрізь виходив переможцем, не рахуючи безлічі дрібних сутичок з ворогами, не занесених до літописів і виграних ним.

Д. І. Яворницький у своїй "Історії запорізьких козаків" описував характерників як таких козаків, "котрих ні вода, ні шабля, ні звичайна куля, крім срібної, не брали. Такі "характерники" могли відмикати замки без ключів, плавати човном по підлозі, як по морських хвилях, переправлятися через ріки на повстині чи роґожі, брати голими руками розпечені ядра, бачити на кілька верстов навколо себе за допомогою особливих "верцадел", жити на дні ріки, залазити й вилазити з міцно зав'язаних чи навіть зашитих мішків, "перекидатися" на котів, перетворювати людей на куші, вершників на птахів, залазити у звичайне відро й пливати в ньому під водою сотні і тисячі верстов" [2, с. 174]. В тій же роботі він вказував, що на Січі "був такий силач, що одним подихом міг убити людину" [там само].

Офіційна православна церква, зазвичай, негативно ставилася до характерників, звинувачуючи останніх у чаклунстві. Доказом того, що багато хто з характерників не був християнином, було те, що "їх ніколи не ховали попи, а ховали їх запорожці по-своєму". Навіть декотрим, як розповідають легенди, забивали в груди кілок, щоб вони по смерті не вставали, а тоді засипали землею. Однак найпоширенішим похованням характерників було поховання лицем донизу.

Оскільки християнство, що прийшло на Київську Русь, боролось з усіма проявами язичницької культури (хоча до кінця їх так і не змогло викоринити), прослідкувати зародження характерництва досить важко. Одна з легенд, яку, до речі, наводить вже цитований нами В. Чумаченко, вказує, що ще за часів князя Ігоря жив знаменитий майстер володіння мечем на прізвище Дубежич. Він здійснив подорож до східних країн і, повернувшись назад до Київської Русі, приніс мистецтво володіння зброєю у змінених станах свідомості, коли людське єство набуває зовсім іншої якості і проявляє здібності, що, з погляду звичайної людини, стають неймовірними.

Повернувшись додому з тієї багаторічної мандрівки, Дубежич передав те Знання своїм синам Лано і Корі, з яких і пішло, мовляв, проростати те характерницьке сім'я в Ігоровому війську [1].

Недоліком подібного підходу до вивчення характерництва, який бере за основу дану легенду, є те, що тут утверджується думка, що знання військової майстерності прийшли до нас зі Сходу. В той же час, як відомо, монастир Шаолінь в Китаї заснував легендарний індійський монах Бодхидгарма. Таким же відомим фактом є те, що індійську цивілізацію створили арійські племена. Тому більш продуктивним здається підхід Тараса Коляндрука, який в своїй монографії "Загадки козацьких характерників" наводить слова одного з дослідників бойових мистецтв Д. Гілбі, який вказує, що майстри китайських бойових мистецтв можуть підсміюватися над каратистами Окінави, Кореї і Японії, але всі вони переповнені поваги до традиційного індійського кулачного бою, оскільки знаменита шаолінська школа походить саме від нього. Тому Т. Коляндрук вказує на те, що індійські види боротьби – каларіпаята та ваджрамушті – незаслужено забуті, і що можна провести відповідні паралелі між боротьбою індійських кшатріїв та військовою підготовкою українських козаків [3, с. 12].

Таким чином, якщо прийняти тезу, що ми, українці, є нащадками тих арійських племен, які в свій час вторглися в Індію і створили там визначну цивілізацію, в котрій домінуючу роль відігравала ведична релігія (ведична – від "відати", "знати"), то ми маємо мало досліджу-

ваний пласт історії і культури нашого народу. Введення ж християнства на Київську Русь породило проблему феномену двовір'я. І ці протиріччя в нашій свідомості, без сумніву, породжували протиріччя та негаразди в реальному житті нашого народу.

Культура праукраїнців, як і більшості прадавніх народів, була землеробською, тому визначалася природно-космічними циклами. Нічого дивного немає в тому, що наші предки, які цілковито залежали від природи, намагалися встановити з останньою максимально гармонійні стосунки, розвиваючи тим самим свою екологічну свідомість. Досліджуючи календар наших пращурів, можна зрозуміти їх світоглядні засади, філософію життя, яка реалізувалася через систему свят, обрядів, звичаїв.

Введення ж християнства в Київській Русі князем Володимиром привело до руйнування або спотворення прадавнього календаря. До речі, цікавим є той факт, що космічно-природні уявлення праукраїнців цілком узгоджувалися з концепцією про визначальну дію стихій (вогню, землі, металу, води, дерева), яку зустрічаємо в давньоіндійській, давньокитайській, давньогрецькій філософії. Ця концепція, до речі, зараз реалізується в гомеопатії, рефлексотерапії, астрології та ін.

Землеробські та світоглядні язичницькі свята, які сакралізували життя наших предків, вносячи в нього вищий сенс єдності з вищими природними силами, були замінені на християнські, які переважно визначалися вшануванням різноманітних мучеників і мучениць, котрі, як правило, нічого спільного з українським народом не мали. Це вело до відчуження нашого народу від природи, породження внутрішніх і зовнішніх протиріч, втрати відчуття сенсу буття, а головне – своєї власної автентичності.

Звичайно, автор далекий від думки, що введення християнства у Київській Русі було своєрідною помилкою історії, і що християнство взагалі не спроможне вказати сенсоважливі орієнтири для нашого народу. Зародившись майже 2000 років тому, християнство на той час мало фактично універсальну систему виховання і вдосконалення особистості, виступаючи з ідеєю "обожнення", тобто перетворення людини звичайної в людину богоподібну. Але, ставши офіційною римською релігією, християнство підпало в залежність від світської влади, причому особливо це проявилось в східній частині Римської імперії, тобто там, де в свій час особливого розвитку отримали саме містико-філософські засади християнства.

Ще більш значних втрат християнство зазнало при запровадженні його на Київській Русі, оскільки воно вводилося насильницькими методами, на недостатньо підготовлений ґрунт, руйнуючи тисячолітні язичницькі традиції наших предків, які вже мали досить високий культурний рівень.

Як вказує сучасний засновник в Україні бойового гопака В. Пілат: "Після хрещення Русі, переслідувані князями та греками волхви, жерці і воїни-охоронці храмів об'єднувалися у таємні громади і у віддалених від великих міст місцях почали створювати Січі. На островах Дніпра, побережжях Бугу і Дністра, в Карпатах і багаточисельних лісах України (Русі) волхви заснували школи бойового гартування і вишколу, в яких шлях воїна до вершин досконалості опирався на рідну віру, одвічні звичаї та обряди" [4, с. 68]. Таким чином, створюючи свою систему бойового вишколу, козаки-характерники були продовжувачами справи волхвів. Це відображується в сучасному бойовому гопаку, де існує 7 ступенів бойової майстерності (три учнівські – Жовтяк, Сокіл, Яструб, одна проміжна – Джура, і три майстерні – Козак, Характерник і Волхв).

Характерники в Запорозькому війську мали свій курінь та свій прапор. У близькому колі кошового отамана завжди знаходилося два-три характерники для вирішення проблем в будь-якій екстремальній ситуації. Підготовка майбутнього козака-характерника велася буквально з пелюшок і в результаті багаторічного тренування на фізичному, морально-етичному і духовному планах виховувався воїн, який володів дивовижними здібностями.

Таким чином, можна зазначити, що прийнявши за тезу необхідність формування національної системи самореалізації особистості, необхідно піти в глиб віків, досліджувати системи розвитку здібностей, якими володіли наші предки на протязі тисяч років нашої історії.

Певну цікавість в цьому аспекті являє собою й так званий Центр характерництва, який було відкрито в травні 2004 року під Києвом. Засновником Центру є В. І. Холошня, предки котрого були козаками, колишній чорнобилець, котрий декілька разів знаходився в стані клінічної смерті, після чого у нього відкрилися здібності, які зараз прийнято називати паранормальними. Відчувши, що його обов'язок тепер – допомагати людям, і що це він може робити дуже успішно, 20 років тому В. І. Холошня організував семінар розвитку здібностей людини, який складається з п'яти рівнів, котрий потім і був перейменований в Центр характерництва. На відкритті Центру були присутні представники генералітету українського козацтва на чолі з гетьманом А. Поповичем, котрі пройшли перший рівень семінару. Самому В. І. Холошню командуванням козацтва, враховуючи його заслуги, було присвоєно звання генерала козачих військ.

На цих семінарах люди за лічені дні домагаються таких результатів, яких досягають йоги, факіри, тибетські ламы за багато років наполегливої роботи над собою. Іншими словами, уже на першому рівні семінару його учасники суттєво зміцнюють своє здоров'я, купуються в ополонці, стрибають на бите скло, ходять по розпеченому вугіллю, лежать на дошках, утиках цвяхами, в семінаристів без усякої для них шкоди кидають гостро відточені ножі тощо. Автору монографії пощастило побувати на двох рівнях даного семінару, що отримало своє висвітлення в інтерв'ю, яке було опубліковане в "Київських відомостях" [5, с. 11] та більш розгорнутій статті в Інформаційному віснику [6, с. 7-8], а також знайшло своє відображення в посібнику "Релігієзнавство" [7, с. 169-173].

В певній мірі цю систему можна назвати "українською йогою", але потрібно зазначити, що В. І. Холошня не полюбляє цього слова, вважаючи, що його – це індійська система самовдосконалення, у нас же інша культура, клімат, їжа тощо, тому тут вона ефективно застосовуватися не може. Засновник Центру також негативно ставиться до екстрасенсорик, різних видів чаклунства, гіпнозу, вважаючи, що подібні захоплення приводять до негативних наслідків. Свою систему він називає "біоенергоінформотерапія", використовуючи термін, винайдений акад. А. А. Адаменко, трактуючи його в такий спосіб: "біо" – це життя, "енергія" – рушійна сила, "інформація" – безпосереднє отримання інформації з інформаційного поля Всесвіту. В. І. Холошня упевнений, що якщо ми правильно налаштуємо свою життєву силу, як це робили козаки-характерники, на Інформаційне Поле Всесвіту, то повинні відбутися процеси відновлення всього організму, людина може цілком відновитися, оздоровитися, пробудити в собі приховані можливості, про які й не підозрювала – це і є "терапія". До речі, 23 травня 2012 року Володимирі Івановичу було присвоєно ступінь професора з інформаціології Міжнародного університету фундаментальних наук, що входить в Оксфордську освітню мережу.

У своїх лекціях В. І. Холошня прагне спертися на давньоруські святині і традиції, показати велич і глибину коренів праслов'янського народу, древніх аріїв або оріїв, переконати слухачів, що без знання власної історії, релігії, культури ми не зможемо побудувати високорозвинене суспільство.

На відміну від А. Кашпіровського або А. Чумака, які своїми сеансами по телебаченню намагалися ошчасливити все людство, В. І. Холошня йде іншим шляхом, він виступає в ролі провідника, намагається допомогти людям знайти свій шлях, що веде до досконалості.

До відкриття Центру в Києві заняття проводилися в різних місцях: в Новій Каховці, Донецьку, під Мелітополем, поблизу Кам'яної Могили. Остання тут шанується особливо, як всесвітньо-історичний пам'ятник початку земної цивілізації, як велична святиня наших пращурів. Не зайвим буде зазначити, що у своєму прагненні орієнтуватися на древні традиції, на семінарах, що проводить засновник Центру характерництва, формуються не націоналістичні, а національні прагнення. Під час занять в шахтарській столиці – Донецьку, де традиційною завжди була російська мова і не всі мешканці за роки незалежності України перейшли на українську, лекції читалися російською, а в перервах спілкування йшло як на російській, так і на українській мовах.

Заняття у семінаристів складаються з фізичних вправ, медитації, афірмацій на повне оздоровлення, розкриття своїх здібностей та пробудження любові до всього оточуючого. Семінаристи освоюють роботу з п'ятьма природними стихіями: водою, повітрям, землею, деревом і вогнем. В. І. Холошня вважає, що ми багато втратили, забувши релігію, культурні традиції, звичаї своїх предків. В той же час, на відміну від деяких сучасних рідновірів, він не вважає, що християнство є свого роду негативним явищем, а вказує на те, що кращі християнські засади вже були розвинуті в езотеричній частині праслов'янських вірувань, тому християнство не принесло фактично нічого нового. Сповідування ж концепції карми і перевтілення, яка була і є характерною для різних містичних систем, дозволяє розглядати людину, перш за все, як духовну істоту, яка в силу певних причин може отримати тіло мусульманина, християнина, іудея чи представника іншої релігії. Тому проблема полягає не в тому, щоб замкнутися в межах своєї релігійно-культурної традиції, а, спираючись на стародавні корені своєї нації, бачити те спільне, що об'єднує всі релігії, тобто їхній езотеричний потенціал.

І хоча семінар, який веде В. І. Холошня, було перейменовано з "Центра характерництва" на більш демократичну назву – "Людина та її можливості", він пробудив не-

абиякий інтерес до пошуку глибинних засад самореалізації особистості в аспекті дослідження козацьких традицій.

В свій час автор статті видав монографію під назвою: "Самореалізація особистості: досвід індуїзму та християнства" [8], де намагався довести, що по-перше: кожна релігія по суті справи, являє собою систему самореалізації особистості, оскільки завжди надавала певний ідеал особистості та вказувала шляхи його досягнення, а по-друге: християнство в своїх езотеричних витоках стоїть набагато ближче до індуїзму, ніж християнство офіційне.

Таким чином, досліджуючи язичництво і християнство у всій глибині і повноті, можна сформувати національну систему самореалізації особистості, вкрай необхідну для розвитку нашої країни.

Список використаних джерел

1. Чумаченко В. Характернікці езотеричні практики / Василь Чумаченко // Електрон. дані. – Режим доступу: <http://www.ukrainforever.narod.ru/kozaktop/xaraktermapraktika.html>
2. Яворницький Д. І. Історія запорізьких козаків. – Т. 1 / Д. І. Яворницький. – Львів: Світ, 1990. – 319 с.
3. Каландрук Т. Загадки козацьких характерників / Т. Каландрук. – Львів: ЛА "Піраміда", 2007. – 288 с.
4. Пилат В. Бойовий Гопак / В. Пилат. – Львів: Галицька видавнича спілка, 1999. – 336 с.
5. Симкович В. Філософ на углях. Йогом можна стать всего за девять дней / Валентина Симкович // Киев. ведомости. – 2004. – 17 янв. – С. 11.
6. Матвеев В. О. "Цього не може бути! Але це є насправді": спогад про семінар "Можливості людини" В. І. Холошні / В. О. Матвеев // Інформаційний бюлетень. Всеукраїнський громадсько-політичний тижневик. – 2005. – 21 лип. (№ 28). – С. 7-8.
7. Матвеев В. О. Релігієзнавство : навч. посіб. / В. О. Матвеев. – Ніжин: Аспект-Поліграф, 2006. – 288 с. – С. 169-173.
8. Матвеев В. О. Самореалізація особистості: досвід індуїзму та християнства / В. О. Матвеев. – Н. : "Аспект-Поліграф", 2010. – 339 с.
1. Chumachenko V. Harakternyck's esoteric practices / Vasil Chumachenko // Electron. data. – Mode of access: <http://www.ukrainforever.narod.ru/kozaktop/xaraktermapraktika.html>
2. Yavornytsky D. I. History of Zaporizhzhya Cossacks. Vol. 1 / D. I. Yavornytsky. – Lviv : Svit, 1990. – 319 p.
3. Kalyandruk T. Riddles of Cossack-Kharakternycks / T. Kalyandruk. – Lviv : LA "Pyramida", 2007. – 288.
4. Pilate V. Battle Gopak / V. Pilate. – Lviv : Galic'ka Vydavnycha Spilka, 1999. – 336 p.
5. Simkovich V. Philosopher on the coals. Yogi can become in just nine days / Valentine Simkovich // Kievskie Vedomosti. – 2004. – 17 Jan. – P. 11.
6. Matveev V. A. "This can not be! But it really is": memory of the seminar Human capabilities "V. I. Holoshni, V. A. Matveev // Informatsiyni Buleten'. Vseukrainskyi gromad'skyi i politychnyi Tyznevick. – 2005. – July 21 (№ 28). – P. 7-8.
7. Matveev V. A. Religion : teach. guidances / V. Matveev. – Nizhin : Aspect-Polygraph, 2006. – 288 p. – P. 169-173.
8. Matveev V. Self-identity: the experience of Hinduism and Christianity / V. A. Matveev. – N. : Aspect-Polygraph, 2010. – 339 p.

Надійшла до редколегії 14.12.13

В. Матвеев, д-р филос. наук, доц.

ЧВУЗ Университет новейших технологий, Киев

УКРАИНСКОЕ ХАРАКТЕРНИЧЕСТВО КАК ЭЗОТЕРИЧЕСКАЯ СИСТЕМА САМОРЕАЛИЗАЦИИ ЛИЧНОСТИ

В статье поднимается ряд проблем, связанных с самореализацией личности, наличие которой служит основой для развития любой нации. Для возрождения и развития украинской национальной системы самореализации личности автор предлагает обратиться к такому феномену, как казачество, в то же время указывая, что внутри него всегда наблюдались идеологические противоречия между обычным православным казачеством и так называемыми характерниками, исповедовавшими эзотерическую доктрину военной магии, которая имела свои истоки в языческой религии. Указывая на негативную роль, которую сыграло двоеверие в нашей стране, делается вывод, что преодолеть эту проблему можно только через раскрытие эзотерического потенциала как язычества, так и христианства.

Ключевые слова: военная магия, дхарма, казачество, самореализация, характерники, эзотерика.

V. Matveev, Ph. D. Assoc. Prof.
University of new technologies, Kyiv

UKRAINIAN KHARAKTERNYKY AS AN ESOTERIC SYSTEM OF REALIZATION OF PERSONALITY

The article raises a number of problems associated with self-realization of personality-the necessary basis for the development of any nation. For revival and development of Ukrainian national system of self-realization, the author turns to the phenomenon of the of the Cossacks at the same time pointing out that inside it always observed ideological differences between normal Orthodox Cossacks and with so-called Characterniki who professed esoteric doctrine of military magic, which has its origins in pagan religion. Analyzing the negative role of dual faith the author concludes that that this problem can be overcome only through the disclosure of esoteric potential of Paganism and Christianity.

Keywords: military magic, dharma, the Cossacks, self-realization, Esoterics, Kharakternyky.